

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. M. V. – T., K.**, IČO: X. zast. JUDr. C. S., advokátom, U., proti žalovanému: **Ing. A. R. – R., H.**, IČO: X., zast. JUDr. M. H., advokátom, M., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: **A. – S. P., a. s., B.** IČO: X. organizačná zložka A. – S. P., a. s., regionálne riaditeľstvo, N., Z. pobočka Ž, **v konaní o zaplatenie 1 629,34 Eur s prísl.**, o dovolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/81/2010-109 zo dňa 16. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. júna 2010 č. k. 13Cob/81/1010-109 **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom rozsudok Okresného súdu v Žiline č. k. 20Cb 300/2006-80 zo dňa 18. 12. 2008 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 629,34 Eur (pôvodne 49 085,59 Sk) s príslušenstvom potvrdil. Vo výroku o trovách prvostupňového konania, podľa ktorého žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 296,63 Eur (pôvodne 8 936,40 Sk), zmenil tak, že žalovaný a vedľajší účastník na strane žalovaného sú povinní, spoločne a nerozdielne, nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania 296,63 Eur (pôvodne 8 936,40 Sk), lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet právneho zástupcu.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd sa podstatných záveroch stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu, viažuceho sa k výrokovej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 629,34 Eur (pôvodne 49 085,59 Sk) s príslušenstvom.

Odvolací súd predovšetkým konštatoval, že dokazovania pred okresným súdom ako nepochybné a nesporné vyplynulo, že motorovým vozidlom žalovaného evidenčné číslo MT-358 BL bola pôsobená dopravná nehoda, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo žalobcu Scania R-124, evidenčné číslo CA-598 AA, na ktorom vozidle bola spôsobená škoda vo výške 236 048,- Sk, z ktorej vedľajší účastník na strane žalovaného uhradil žalobcovi sumu 119 189,- Sk a v priebehu konania vykonal doplatok k uplatnenej škode 30 085,- Sk dňa 24. 11. 2008. Následne žalobca zobral žalobu späť v časti 37 688,41 Sk, a zostatok žalobcom uplatnenej škody na vozidle predstavoval žalovanú pohľadávku 49 085,59 Sk, t. z. 1 629,34 Eur.

Podstatou pre rozhodnutie okresného súdu a následne aj odvolacieho súdu bolo ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), a ust. § 443 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

Odvolací súd v súlade so súdom prvého stupňa, na rozdiel od ustálenej praxe usúdil, že pri určení výšky škody v zmysle § 442 ods. 1 a § 443 Obč. zák. nemožno zohľadniť amortizáciu pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla namontované ako nové, keďže v čase dopravnej nehody dňa 17. 03. 2006 motorové vozidlo žalobcu malo 9 rokov a najjazdených 1 370 240 km.

Podľa záveru odvolacieho súdu žalovaný a vedľajší účastník žalovaného nepreukázali, že vykonaním opravy havarovaného vozidla použitím nových náhradných dielov, by sa zvýšila majetková hodnota tohto vozidla. V konečnom dôsledku v zmysle právnej úpravy nemožno ani spravodlivo požadovať, aby žalobca, ktorý bol poškodený, zabezpečoval opravu vozidla iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerujú len k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Pokiaľ oprava havarovaného vozidla žalobcu aj s použitím náhradných nových dielov smerovala k uvedeniu poškodeného vozidla do pôvodného stavu pred nehodou, kompenzovaný, nemohol mať vplyv na povinnosť žalovaného nahradiť žalobcovi takto vzniknutú škodu len argument vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, o nezohľadnení amortizácie pri nových náhradných dieloch.

Týmto svojím záverom odôvodnil odvolací súd aj okolnosť, že vo veci pripustil dovolanie podľa § 238 ods. 3 O. s. p.

Na tomto základe vedľajší účastník na strane žalovaného podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie a navrhol ho buď zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Podľa jeho mienky odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, keď pojem „skutočná škoda“ v ust. § 442 a § 443 Obč. zák. interpretoval odlišne od ustálenej judikatúry, ktorá zohľadňuje aj isté zhodnotenie poškodeného vozidla tým, že sa na opravu použili nové súčiastky. Tento svoj názor opiera o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 03. 2010 sp. zn. 5 Cdo 89/2008 a o rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25 Cdo 347/2000.

V podaní zo dňa 17. 01. 2001 označenom ako doplnenie dovolania sa odvolal aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 08. 07. 2008 sp. zn. 1 ÚS 972/2008, ktorého kópiu k podaniu priložil.

Žalobca vo vyjadrení k uvedenému dovolaniu navrhol dovolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného odmietnuť z dôvodu, že na jeho podanie nie je oprávnený. Vo veci samej sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu. Navrhol, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal dovolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného predovšetkým zo zreteľa jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p. a dospel jednohlasne k záveru, že prípustné nie je.

Pokiaľ žalobca vo vyjadrení k dovolaniu vyslovil názor, že dovolanie treba odmietnuť z dôvodu, že vedľajší účastník na jeho podanie nie je oprávnený, tento názor nie je správny. Ust. § 93 ods. 1 v spojení s us. § 93 ods. 4 O. s. p. priznáva vedľajšiemu účastníkovi rovnaké práva, aké má účastník. Ukladá súdu povinnosť posúdiť, či jeho úkony odporujú úkonom účastníka konania, ktorého v konaní podporuje. Zo spisu vyplýva, že žalovaný proti dovolaniu vedľajšieho účastníka na jeho strane nemal námietky. V súlade s týmto záverom odvolacieho súdu je aj ZSP č. 16/1999 (Komentár O. s. p. Krajčo a kol. EUROUNION 2004, str. 197) a R 103/1998 (Komentár O. s. p. Števček/Ficová a kol. C.H.BECK 2009 str. 242).

Dovolateľ oprel prípustnosť dovolania o ust. § 238 ods. 3 O. s. p., teda o skutočnosť, že dovolací súd vo svojom rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzujúcim rozhodnutí pripustil dovolanie.

Ustanovenia § 238 O. s. p. upravujú prípustnosť dovolania z dôvodov spočívajúcich v rozhodnutí rozsudkom v merite veci, na rozdiel od ust. § 237 O. s. p., ktorý sa zameriava na prípustnosť dovolania z dôvodov vady konania, teda postupu súdu v konaní.

Zatiaľ, čo ust. § 238 ods. 1 a 2 O. s. p. upravujú prípustnosť dovolania v prípade, že odvolací súd zmení rozsudok súdu prvého stupňa alebo, že sa odvolací súd odchýlil od záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci, ust. ods. 3 pripúšťa dovolanie aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený v prípade, že odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V napadnutom rozsudku odvolací súd v súlade s ust. § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie pripustil a svoj názor, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, aj vysvetlil.

Odvolací súd však, pri úvahách a rozhodnutí o pripustení dovolania nechal do úvahy ust. § 238 ods. 5 O. s. p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Najvyšší súd má v tejto otázke ustálenú judikatúru, podľa ktorej ustanovenie § 238 ods. 5 O. s. p. vylučuje prípustnosť dovolania, ak peňažné plnenie, ktoré je predmetom dovolania, neprevyšuje zákonom určenú výšku. Podľa najvyššieho súdu chýbajúca podmienka prípustnosti dovolania, stanovená v tomto ustanovení, nemôže byť nahradená rozhodnutím odvolacieho súdu podľa § 238 ods. 3 O. s. p., vyslovujúcim prípustnosť

dovolania proti jeho potvrdzujúcemu rozsudku z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (Občiansky, súdny poriadok, komentár., Števček/Ficová a kol., C. H. Beck 2009, s. 678).

Najvyšší súd konštatoval, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, proti ktorému inak dovolanie nie je prípustné, nemôže byť založená ani tým, že odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku pripustí dovolanie v podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p.

Dovolací súd zistil, že v deň podania návrhu na prvostupňovom súde, t. j. dňa 17. 09. 2006 bola minimálna mzda 6 900,- Sk, t. j. 229,04 Eur mesačne. Keďže ide o rozhodnutie v obchodnej veci, treba vziať do úvahy desaťnásobok minimálnej mzdy, teda sumu 2 290,4 Eur, čo je suma prevyšujúca uplatnený nárok vo výške 1 629,34 Eur s 8% ročným úrokom z omeškania od 19. 07. 2006.

Keďže dovolací súd nezistil v prvostupňovom konaní ani v odvolacom konaní žiadne vady v zmysle § 237 O. s. p., podľa § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolanie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol.

Úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd nepriznal. Uzavrel, že jeho vyjadrenie k dovolaniu nebolo na účelné uplatňovanie jeho práva v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. potrebné.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. augusta 2011

JUDr. Jozef Štefanko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová